

megy a szimbolikus politizálás

Országközi divatok

Egy Bogár nevű fontoskodó beszélget Kövérrel az Echo TV-ben 2010. január 13-án a mindent uraló nemzetközi összeesküvésről. Ezek bérgyilkosok, mondja. Azt nem mondja, hogy kik ezek az ezek. Nemzetközi pénzvilág, a megbízóknak is vannak megbízói. Rothschild szerint, ha nála a gazdaság, mindegy, ki nyeri a választást, de nem közli a Bogár, hogy melyik Rothschild, az 1774-ben a frankfurti gettóban született Mayer Amschel Rothschild-e, az aranyműves faterja, vagy a tíz gyereke közül mondjuk a waterlooi csatára spekuláló Nathan.

Esetleg R. Klára a Váci utca 17-ből, akinél nagyanyám is varratott, *rócsild az rócsild az rócsild*, a név nem konkrét emberekről, hanem magáról az összeesküvésről referál. Kövér: mindenkifölött meg kell nyernünk a választásokat, mire Bogár: de ki az a mi. Tényleg, ki az.

Régi zsigerek Fideszes haverjaim szerint az LMP szadeszes. SZDSZ-es haverjaim szerint fideszes. Moldova szerint igazából SZDSZ, Seres László szerint nem cool, magyarán nem kapitalista, hanem „magát nyilván alternatívnak tartó, valójában állam-, intézmény- és PANKKK-függő fiatal városi értelmiség”. Bokros Lajos szerint kommunista. Mindehhez a legodaillóbb arckifejezést vágják. Semmi kétely, apodiktikus hangvétel és fogalmazásmód, ahogy Rákay Philip bírja kifejezni magát: „mindenkiben megindultak a régi zsigerek”.

Alakuló ülés 2010. május 14. péntek. Nyolckor a lakásajtóban vár az fn.hu és az RTL Klub. Bejönnek, effektív benyomulnak, épp kötöm a nyakkendőm. Vettem egy szép kis zöldet. A trolimegállóban az M1 stábja, Origo és Index.¹ Kicsit még fontoskodunk az irodában, séta a Parlamenthez, várakoztatnak a parkolónál, aztán csak-csak beengednek, érdekes.

Van padom.

Elég spród.

Lehet a más politika, jelenti be a korelnök Horváth János, általános de-riülségre. Derülök és meghatódom, kiderülök a meghatódottságomból, *lebet a más*, fix hazafi mondat, ha nem lesz a más, rossz lesz, és nyugi, nem lesz rossz, Magyarország nem volt, hanem lehet a más. Mandátumigazolás, Szózat, Jobbik és kormányoldal elénekli a székely himnuszt. Pár sűrű jobbszeles agresszívoskodik, a frusztrációjukat egyenlítőgetik. Az egyik torgyánosra véve a figurát kényszeresen hozzászól, nem ijesztőek, inkább mulatságosak, inkább má' mingyá' sajnálni kezdenéd őket, ha megengedné magadnak. Engedd meg. Miért így működnek? Nem érzik, hogy közben verik szét a hazát? „Beata Ungheria se non si lascia piú malmenare” (Dante Alighieri). Feltörte a cipő a sarkam, alig vánszorgok hazafelé. Konkrétan feltörte a cipő a lábam.

Morvai Krisztina mellett ülök. Mellőlem kiabál. Börtönt, kötelet, kiabálja Bajnai alatt, aki beszél Vonának, mert az, levette zakóját, mellényben esküdött. Két kiabálás között barátságosan hozzám fordul, előkapja a táskájából a cukorkás dobozát, megkínál. Köszönöm, mondom, nem szeretem. De-de, vegyek csak, a markomba ráz pár darabot. Szörnyen ismerős *bűbájós* hangfekvés, budai úri-asszony, nem hagyja annyiban, és úrifü nem utasít vissza egy hölgyet. Elmeséli, mennyire fárasztja a sok repülés, fireg-forog, izgatott, és jól van, én is épp elég izgatott vagyok, mégiscsak nyitólülés. Beszédkényszere van, erősen kompenzál, mintha valahogy röstellné magát, érezné, hogy nem így kéne, hogy rosszul navigált. Vajon mire jó ez, miért jó neki? A későbbiekben is, ha megjelenik, tenyerembe ütöget pár tik-takot, én meg lenyelem. Hogy ő most föl fog szólalni!

Jó.

És izgul, közli izgatottan. Nem létezik, válaszolom, maga profi. De, izgul, higgyem el, és mosolyog hozzá, aztán föláll, hogy átváltozzon.

Valami furcsa izévé.

Egyszer csak fölállt, és átalakult.

Vébé Június 14. Borult, esik. A kult.bizottságban a Márai-programról vitáznak, bejött Csaplár Vilmos, beültünk az irodámba, hozott Jávornak egy példányt a *Magyarok* című könyvéből. A brazilok 2:1-re megverik szegény kis észak-koreaiakat. Épp csak, de meg. Li Vun Dzse, Kim Jung Kvang, Dzsung Szung Rjong, Oh Beom Szeok, Cso Jong Hjung, Kim Hjung Il.

Li Jung Pjo, Li Dzsung Szu, Kim Dong Dzsins, Csa Du Ri, Kang Min Szu, Kim Nam Il, Kim Bo Kjung, Pak Dzsung Szung, Kim Dzsung Vu, Kim Dzse Szung, Ki Szung Jong, Li Csung Jong, An Dzsung Hvan, Park Dzsung Jung, Li Szeung Rjul, Jeom Ki Hun, Li Dong Guk, Ri Mjong Guk, Kim Mjong Gil, Kim Mjong Von, Csa Jong Hjok, Nam Szong Csol, Pak Csol Jin, Pak Nam Csol, Ri Dzsung Il, Ri Kvang Cson, Ri Kvang Hjok, An Jung Hak, Dzsung JunNam, Kim Kjong Il, Kim Dzsung Jun, Mun In Guk, Pak Nam Csol, Pak Szung Hjok, Ri Csol Mjong, An Csol Hjok, Csoj Kum Csol, Hong Jong Dzso, Dzsung Tae Sze, Kim Kum Il, Kim Dzsung Il, Kim Dzsung Un, koreaiak összekeverve. Van, aki szét tudná válogatni? Kakuktktojás? A szlovákok megütötték az olaszokat 3:2-re, emlékszik valaki? A Duna TV-ben Kolláth Györggyel fecsegünk a vébééről – amiből alig látok valamit. Másnap 2 felé kétpercesekben szóváltás L. Simonnal, a nemzetiségi színházakat előbbre soroló módosítóhoz is hozzászólók Novák cigányozása miatt, beszólok a Pörzsének, aki szerint a cigányszínház pénzén inkább lélegeztetőkészüléket kellene venni. Lélegeztetőkészülék! Ezt komolyan mondja? Rá kéne kötni. Aztán elnézést kérek.

A folyosón is.

Vona megjegyzi, hogy korrekt volt.

1937-ben egy francia diáklány a cikkében azt kívánta, „Mussolini nagy elfoglaltságai közepette találjon egy kis szabadidőt arra, hogy eljöhessen Franciaországba rendet tenni”, írja Simone Weil: hogy bármennyire kevésbé rokonszenves ez a társadalmi réteg, bármennyire is bűnösök, ők is emberi lények, mégpedig szerencsétlen emberi lények.

Bemegyek, sokadszorra már. Tíz fölött, húsz alatt. 2010. május 21. Megy a szimbolikus politizálás, és rendben van, a szimbólumok eligazítanak, ez a tömeg patent-fordulat, invenciónélküliség viszont bealatt. Ülök, hallgatok, nem alszom, elvagyok. Simicskó Trianonról szónokol, a világ zeneművészetének csúcására kerültünk, hála Bartók és Kodály munkásságának, a jelenlévők tágra zárt szemmel néznek ki magukból. És Vona.

Szerinte a székely ember vasárnap fekete mellényt ölt, és kevesen vannak, akik sokáig bele bírnának nézni a szemébe. Tegnap Révkomáromban az irodalmi est után vagy nyolc felvidéki fiatalal beültünk egy kocsmába. Finomak, okosak, rendes magyarok. Jó-jó, de mégis inkább csak mulatságos a Jobbik, nem? – próbálkozom. Egyáltalán nem mulatságos, hanem veszélyes, mondják, semmi vics, látom rajtuk.

Nem félnék, csak lejön róluk a mosoly, konkrétan lehervad. „Emlékezzünk csak a TV-székház sikeres ostromára, majd a győzelem utáni tanácsstalanságra a folytatással kapcsolatban”, így Julius Evola *Jobboldali fiatalok* című könyve előszavában Vona Gábor.

Volt még kormányesküdtétel, a Delegációs teremben Réthelyi nemz. erőforrás-miniszter és Matolcsy meghallgatása, BL-döntő (Inter-Bayern 2:0, Milito kettőt rúgott) és három napos Pünkösöd. Ha nem esett, a kertben ültem. Sokat esik. Apadnak a folyók, egyes helyeken abbaahagyták a védekezést, mondja a közszolg. rádió. Molnár Oszkár – a hátam mögött ül – nem jött, abban a régióban a legdurvább a helyzet. Szentistvántelegen az egészről semmi nem érződik, de Nemesvitán, a testvéreméknél gyümölcsfákat csavart ki a szél. Május 25. Orbán beszél laposságokat, összes mondata patent, egy darabig írom, mindent csak nem írok le. Egy szőke, fehéringes gyorsíró dolgozik szorgosan, ő mindent leír, a tévé is fölveszi, túl van biztosítva. Az állam finanszírozhatatlan kolonc, papírból termel a legtöbbit, ezt 14:12-kor közli.

KUKORELLY Endre
A Memória-part
Magvető, 1990

Egy gyógynövénykert
Magvető, 1993

Napos terület
Pesti Szalon, 1994

Mintha már túl sokáig állna
Jelenkor, 1995

Kedvenxc
Jelenkor, 1996

H.Ö.L.D.E.R.L.I.N.
Jelenkor, 1998

Rom. A szovjetonió története
Jelenkor, 2000

Tündérvölgy
Kalligram, 2003

Samunadrág
Kalligram, 2005

Legszébb versei
Ab Art, 2006

Rom: a komonizmus története
Kalligram, 2006

Ezer és 3. avagy a nőkben rejlő szív
Kalligram, 2009

Mennyit hibázok, te Uristen
Kalligram, 2010

Reggel az egyik istennő 3 száz darab
Kalligram, 2011

Országközi divatok
Libri, 2014
(megjelenés előtt)

(szerk)
Ismeretlen katoná
Szoba kiadó, 2007

„A Közért.
Megjegyzések az irodalomról”
Magyar Lettre
Internationale, 20

2014 tavasz

- „És mi van a szavakkal?”
Magyar Lettre Internationale, 53
- „Érv, érvény, kovász, érvényesülés”
(Antiszempont)
Magyar Lettre Internationale, 71
- „Díjaim”
Magyar Lettre Internationale, 88
- „Identitásmondatok”
Ex Symposium,
2013. 84.
- (Farkas Zsolttal,
Garaczi Lászlóval,
Marno Jánossal,
Németh Gáborral)
„Beszélgetés a posztmodernről”
Magyar Lettre Internationale, 29
- (Garaczi Lászlóval,
Németh Gáborral)
„A 84-es kijárat”
Magyar Lettre Internationale, 32
- (Jorgos Alevras
interjúja)
„Venit sit dicto”
Magyar Lettre Internationale, 31
- (Lucas Cejpekkal
és Margret
Kreidllel)
„Egy másik
Alte Schmiede
beszélgetés”
Magyar Lettre Internationale, 34
- (Németh
Gáborral)
„Szárz felületek”
Magyar Lettre Internationale, 40
- (Scherter Judit
interjúja)
„A kortárs
irodalomról és
a nőkről”
Magyar Lettre Internationale, 85
- FARKAS Zsolt
Kukorelly Endre
Kalligram, 1996

Rengéshullámok jelzik, úgymond, a válságot. Molnár O. barátkozós, mindig nyújtja a kezét, ha beül mögém. Kizárta a Fidesz, az már sok volt, hogy a terhes romák a hülyegyerekek utáni magasabb segély miatt kalapáccsal verik a hasukat. Június 4-én hajnalban átszakadt a Bódva gátja Edelenynél.

Cikk. Stuttgart, 1999. június 26.

Ámulva kérdeztem, ki ez és miféle.
(Po Csü-ji / Kosztolányi Dezső: *A politikus*)

Minap mutattak Tév-adásban egy kerek fejű magyar képviselőt. Lila-pirosas volt a képe, biztos a képernyő miatt. Vagy mi miatt. Lehet, hogy csak a képemet viselte el. Azt állította szegény, hogy nem helyes (miközben állított, én néztem őt), tehát, hogy nem helyes, hogy a választók nem láthatnak engemet! Mármost hogy őt magát, a kerek-pirosat. Ezt bírta mondani. Hogy nem helyes. Nézett a szemivel.

Pont néztem őtet, a nem láthatót – és szentigaz, alig képzelhető látvány butában viccesebb. Én választó vagyok, tehát őt kéne néznie! Ez komoly. Nem viccel. Hogy miért? Hát azért, mert ő engemet vezet, ez a tokás-vörös. Na most itt van a félreértés, vagy mondjuk úgy, az volna még a legjobb, hogy itt azonnal értsük félre egymást! Mert talán nem világos, hogy én azért választanék ki a jelentkezők közül nem is kevés igyekvőt,

hogy egy adott program szerint az ügyeim intézzék el, mert nincs kedvem és nincs elég időm, erőm, nem értek hozzájuk – de ne vezessenek! Már ha lehet! Vezetni nem! Olyan, hála az úrnak, mindig akad elég, aki az orromnál fogva vezet, az én vezérem bensőségebb. Az lesz tehát, hogy az erre vállalkozók egyik csoportját felfogadom, talán túl sok jogomról is lemondva rájuk ruházom a törvényhozó és a végrehajtó

hatalmat, és adót fizetve finanszírozom, hogy intézzék dolgaikat: (munka)időben intézkedjenek, szolgálják az ügyem. Lehet ezt félreérteni? Miniszter, nem vezér: nem szolgál (az csak a neve), de szolgáltató a szerződés szerint. Amire fölfogadtam. A buszvezető nem engem vezet, hanem a buszt – ha jól tudom. Felszálltam, mert arra megyek, dolgom pont arra van, és nem nézem, hogyan csinálja, mivel az ablakon van úri kedvem nézni ki.

Vagy nézni be. Vagy olvasok. Vagy alszom inkább, akármi jobb, s ő kormányoz, mert arra szolgál. A pincér, hogyha beülök, tudomásul veszem az étlap árait és rendelek egy pofa sört, kihozza – ámde nem vezet! Az félreértésre vezetne csak. Fekete nyakkendővel visel a frakkhoz, feketét és nem fehérét, jobb helyeken ezt nem tévesztik el – de a cipőmet nem pucolja ki, azt kipucolná más vállalkozó, ha én magam

nem vállalkoznék rá – vagy lenne oly cipőm. De nézni őt? Pincért, csapost, sofőrt? A végcséni s a mosogatólány hogy működik? Még akkor is, ha kurva fontos, mit, ki, miként is teszi, beleköp-e, kispórol, felvizez, elszámol hozzá ezt meg azt, leissza a habot, az ujját közben odanyomja, mivel megvan minden hatalma hozzá. Ő van ott,

a konyhaajtót jól magára csukja, s hogy milyen sört mér, azt tuti, hogy sosem tudom meg,

ha tényleg nem nézek felé, nincs kedvem őt figyelni. A körmére se nézek. Ámde épp azért bízom meg őt, nem?, bízom benne, hogy nem köpködős, hogy ne őt kelljen nézni más helyett, hanem a létezés egyéb vonatkozásait, most inkább nem sorolnám. Nem sorolgotok. Én nem sörkihordás- vizsgálat miatt vagyok e mai korcsmán. Ő van amiatt. Én iszom, ő hajlong és cipel. Én fizetek neki, s megiszom a levét, világos, de majd átülök

egy másik helyre, ha már annyira nem tetszik ez, más csaposok, egész más szagú végcséni közlé. Vagy legalábbis azt hiszem, remélem, másmilyen, hogy az a banda gyorsabban s halkán csinálja majd, jobb a söröm, jobb a sorom, jobb levegő, szép lebegés, hogy dől a lé és nem lesz annyi habzás. Nem hiszik, hogy fel kéne izgatniuk, látványt kell nyújtani kiszolgálás helyett, azért hogy holnap is, megint mindig őket válasszam meg mások helyett.

A látvány, ár alá ígérés, a túlzott gesztusok, cirkusz, hajbókolás, az mind azért megy, hogy végképp elnyerjék a kedvemet. Ez működik, leghamisabb gesztusok is elérnek, kár tagadni, nem (biztos, hogy) a minőség miatt választom őt, csak el ne higgym már, hogy pontosan tudom, miért. Jól meghajolt. Meg ilyenek. De az nem létezik, a létezésben nem lehet oly pusztai sivár, hogy pincérről és kocsmai személyzetről fecseggjen,

ahogy unatkozó budai úriasszonyok anno a Zserbó teraszán arról, hogy a cseléd lány lop-e vagy rendes, de buta, szagos, törz-zúz, bakázik. Ki van zárva! Vagyis, úgy látszik, mégis létezik, sajnos mégiscsak az van minden áron itt leosztva, hogy egy foglalkozási kör, én nem tudom, hogyan, elérte, hogy nagyjából csak róluk beszélnek. Róluk beszélünk. Arról a kerek-vörösfejűről ott, aki azon van épp most marhára fennakadva,

hogy nem róla beszélnek. Hogy nem ő beszél, miközben ő beszél! Vöröslő fejjel. Ezt aztán ügyesen elintézték. Hihetetlen gyorsan a semmibe foszló ügyek-bajok mint a hír szerepelnek. Elöl. Első kocka, első lapon. És „gazdaság”, és „mindennapi élet” – az: mi az? S csak azután a „kultúra”, külön. Kultúr-rovat. Végén a sport. Előbb időjárás. Előbb-utóbb. Ki van találva, imígy vonták a létezésből el. Pedig

semmi nincsen külön. Kultúra nincs külön, csak ez a fölcseréltség. Az, ahogy darabokra szedik, hogy van – mert termelik – mit elcsereberélni, ki, be, föl, át, meg, össze-vissza, szét. Ilyen ügyet-intézetős, ügygerjesztő, ügyelbaszó, ügyetlen. Nem mintha általában volna bármi kedvem Valami kegyetlen kultúrkritikába zuhanni. Ami gerjed és málladoz, az múlik szépen el. Így múlik minden el: így is meg úgy is, állítólag.

Szívporkölt 2010. augusztus 4. Borult, fúj a szél, 11 felé kisült, a kerti szaletliben dolgozom. Tegnapi Szigligeten ebédeltünk, ott maradt a dzsekim, hív Vámos Miklós, hogy megtalálta. Este Kerékgyártóékhöz Ábrahámhegyre. Később érünk oda, vissza kellett fordulni, otthon hagytam a kocsipapírjait, nagy-

ban főznek már. SZDSZ-árva köménymag, harmincválhány belvár' értelmiség. Akik vacsora után, már vacsora közben is, éjfélig majd velem foglalkoznak.

Vagyis az LMP-vel.

Vagyis velem, most én vagyok az, és velem lehet beszélni. Bírjuk egymást, legalábbis úgy tudom: én mindenképp bírom őket. Eszünk szívporköltet, elég fini, kérdez valaki, egy másik is, töltök neki bort. A bor rossz, Jägermeistert iszom, az is rossz. Nem rossz, csak rosszul esik. Barátságosak, figyelnek, jól van, néz rám, mert hozzám beszél, én is nézem őt, mi ezzel a baj? Semmi. Aztán pedig az lesz, hogy már mindenki az asztalnál ül, egy jókora asztal körül, és négy órán keresztül dől rám az okos, gúnyolódó, szarkasztikus, dühös, olykor gyűlölködő beszéd. Az *I'm talking big, because I'm small* mindentudó retorikája. Keserű-sértett, zárt arcok, zárt véleményközösség, ki van porciózva, hogy mi lesz.

Mi van. Mi a megengedett, ki mit tehet és mi az igazság. Tudja, kinyilatkoztat, könyörtelen, más véleményekre rezisztens, nem tamáskodik, nem téved, nemigen ad esélyt, alig kérdez, a kérdések inkább csak kérdés formájú kijelentések. Gyanakvás.

Semmi szív.

Nem tudom jól elmondani, remélem, a Jóisten fölvette magnóra, levideózott minket. Szókratész „folyton az emberi dolgokról beszélgetett, megvizsgálva, hogy mi a jámbor, mi az istentelen”, hogy „mi az állam, mi a politikus, mi az emberek fölötti hatalom, és milyen az, akinek hatalma van az emberek fölött.”³ Nem rám mérgesek, nem engem nem szeretnek, hanem – sejtelmem sincs, kicsodát.

Egy *ennyire* kis⁴ pártot?

De hát azok még csak most kezdik! Hogy nem pont olyan, mint az eszde-esz, nem olyan, ahogy ők elvárják, ahogy *kell* lennie? Annyira megképzí a hovatarozásomat a helyzet, megkeményíti a lelket, most brutál' elempés vagyok, létezik olyan, hogy *mi*. Éjjel adja a tévé Chaplin *Diktátorát*, a vihar a felénél kivágja a biztosítékot.

Erő, Erőszak, Rossz Helyek Test és lélek titokzatos helyek. Ijesztő, dzsungel, odavonz, függ, ki tudja, mire számíthat. Megtart, mint az autó biztonsági gurnija, leláncol, mint Prométheuszt Héphaisztosz. „Lássátok e zord bilincset, amely ideláncolt engem.”⁵ Megkövte kapálózol, szereted, akikhez kötve vagy, a családod, egy minap még idegen nő illatát, ízeket, tárgyakat, a lakásod levegőjét, a környéket, a hazát, bármilyen is. Ha zavar, inkább élvezd. Aki nem kötődik, nem éli túl, a függéshez képest létezik a szabadság, függés és szabadulás adja ki ezt a cirkusz-grimbuszt. Emlékszem, ahogy egyszer Rómában *játszom* a komputeremen. Ragyogó idő van, csillog a város, szárad föl eső után, én meg, a helyett hogy mászkálnék, ülök a szobában, és beleremegek, ha elrontom. De mit?

Rossz mezőre kattintok, tényleg, mintha fölrobbannék, ugyanis föl kell robbanom ahhoz, hogy egyáltalában föl bírjak kelni az ágyból. Levertség, kudarc, szorongás, elhagyatottság, kiszolgáltatottság, kevés is elég, a függőség atavizmus, könnyen kialakul, az ember potenciális függő. Akkor Rómában egy

sikeresen föl nem robbanós menet végén lendületből kitöröltem a játékot, elmúlt. Prométheuszt Zeusz parancsára az a Héphaisztosz kénytelen a sziklalafalhoz nyűgözni a föld határán, szkútha tájon, akitől ellopta az emberek számára a tüzet. Erő és Erőszak segítségével, végérvényesen. Az Előrelátó titán, tudja, mi lesz, nem kapálózik. „Az emberek lelkébe loptam vak reményt.” Van olyan.

Családi fogyasztásra „a nép sorsát könnyíteni akarván” száz liter 43 alkoholfokos, vagy ötven liter 86 fokos pálinkát lehet főzni saját gyümölcsösből vagy vásárolt cefréből. „Áldozatokkal erős szeszgyárt hozza létre falukban, / Honnan az életvíz olcsón juta póri torokba” (*Az elveszett alkotmány*). Hozzá van téve, Arany János (is) lábjegyzeteli magát, hogy „Másképp aqua mortis. Hatalmas emeltyűje a magyar népnevelésnek”.

Generális (1) Orbán vonul a Képviselőház földszintjén. A bejáratról, keresztül a csarnokon a liftig, valamiféle virtuális folyosón. Jön ki a teremből, aztán nem tudom, mi van, nem nézek utána, hogy ilyenkor hova megy. Tartják neki a liftajtót?

Másokat addig udvariasan átterelnek-tessékelnek a szemközi oldalra? Soha senki nem lép oda hozzá. Ül körülötte a mameluktömeg, megannyi biodísz meg Caligula lova, nézik, túlbuzogva tapsolják, elfoglalják magukat, kiteszik magukat a kirakatba. „A csimpánzok a tekintélynek behódoló köszöntéssel adóznak, amely több rövid morgásban, majd hosszú hajbókolásban, a felsőbb-ségnek való kéznyújtásban és lábának csókolgatásában nyilvánul meg” (Fukuyama⁶). „Amikor a katonák megpillantották a császárt, szalmacsóvákat gyűjtöttek, »vive l'empereur«-t kiáltottak, és utána futottak” (Lev Tolsztoj: *Háború és béke*). A Pareto-szabálynak megfelelően a kormánypártiak 20%-a viszi az ügyek 80%-át, a hús százalék hús százaléka a nyolcvan százalék nyolcvan százalékát. A végső döntések 80 százalékát a 20% 20%-ának 20%-a – egy ember. Ki lehetne függeszteni a szenátus Tiberius császárnak szóló feliratát: „Neked adták az Istenek a döntéshozás jogát, nekünk csak a végrehajtás nemes feladata jutott”.

A fideszesek sokan vannak. A szocik zavarban vannak. Mindenfélék, óriási katyvasz és összevisszaság, nagyon vidékiek és nagyon úriúruk, önelégültek és riadtak, peckesek és közömbösök, gúnyolódók és bekiabálók, barátságosak, érdektelenek, csöndesek, hepciáskodók, köszönők és nem-köszönők. Köszönök, nem köszön, mi van, nem vette észre? A vécből kifelé jövet biccent. Az idősebbek köszönnek, kézfogás, a fölszólalásom után gratulál két fideszes, nem ismerem őket. Annyira zavarba hoznak, hogy azonnal odébbállok. Azt hiszem, az utcán nem ismerném fel őket. Nagyjából senkit. Félretolom a nehéz vörös bársonyfüggőnyt, bekukkantok az ülésterembe, tényleg sokan vagyunk. És zavarban.

Generális (2) A diktatúra balett, diktatúrában mindenki táncol. Minden mozgás tánc. „Ott megy a zsúfolt előcsarnokban, és mintha senki nem engedne utat neki, még egy lépést sem tenne, mégis szabad az út, ELŐTTE szabad az út, nyugodtan, kimérten könnyedén lépdél puha csizmájában, mintha nem is nézne RÁ senki, nem fordulna hátra, és mégis tudja, hogy Sztálin közeledik” (Ribakov: *Az Arbat gyermekei*). „Ideje magának semmi nincsen; semmi tulajdon helye; mindent kérelemmel, más asztalától él; valamikor fejedelmét láttya, meg halványodik, meg pirul, tétova futos, mindenkor fél: mennyi tétet hajt, süveget vét, mindent a fejedelemnek, mindent másnak, magának semmit” (Kiss István rodostói *Magyar Philozophya*-ja). „A generális nem konferál, csak határoz, a párt nem disputál csak szavaz”, így Mikszáth: Tisza „tíz éve eszi a legedesebb kenyéret, melynek neve hatalom, és sem a kenyér nem lett kisebb, sem az ő étvágya nem lett rosszabb.” Szánandó. „Szánandó akkora hatalommal bírni, amelynek minden enged. Szerencsénk túl messze veti tőlünk a társadalmat és a társaságot, túlságosan távol plántál ezektől” (Montaigne⁸).

¹ http://index.hu/video/2010/05/14/kukorely_nem_vagyok_benne_a_tutiban/
http://www.fn.hu/belfold/20100514/kukorely_endre_parlamentebe/

² „- Tör – gondolta. – Ez, úgy látszik, tör.” Viznyé gondolta Kosztolányi Dezső Édes Annjáról.

³ Xenophón: *Emlékeim Szókratészről*. Budapest, 1986, Európa Kiadó. Németh György fordítása.

⁴ Kis párt, nézzétek ehhez – ha feszültek vagytok, bármihez – a Brian élete idevágó részletét. És mostantól mindannyian hívjatok Loretának.

⁵ Aiszkhülosz: *Leláncolt Prométheusz*. Trencsényi-Waldapfel Imre fordítása.

⁶ Francis Fukuyama: *A politikai rend eredete. Az ember előtti időktől a francia forradalomig*. Pető Márk fordítása. Budapest, 2012, Akadémia Kiadó, 270-71.

⁷ Aiszkhülosz: *Leláncolt Prométheusz*. Trencsényi-Waldapfel Imre fordítása.

⁸ Michel de Montaigne: *A nagyság alkalmatlanságáról*. Esszéek III. Pécs, 2003, Jelenkor Kiadó. Csordás Gábor fordítása.

